

*Kỷ niệm là
góc nhỏ bình yên trong lòng*

Nơi ấy trong tôi là,...

Bài dự thi:
NGUYỄN TUẤN LỘC

Năm năm là khoảng thời gian đẹp nhất để nhìn lại chặng hành trình mà mình đã trải qua. Năm năm như một cái chớp mắt, câu nói vẫn thường nghe đâu đó để thể hiện vòng quay nhanh chóng của thời gian, nhưng ngẫm nghĩ lại thì năm năm là chuỗi những ngày dài gắn với những khoảng ký ức vui vẻ, hạnh phúc nhưng cũng không thiếu những nỗi niềm khó có thể gọi tên. Năm năm – **Trường Dự bị Đại học TP. Hồ Chí Minh** là **“Tuổi trẻ”**, là **“Thanh xuân”** của tôi.

Chúng ta thường nhắc đến chữ “duyên” để nói về những “tình cờ” trong cuộc sống muôn màu mà người với người vẫn gặp nhau. Còn đối với tôi, đối với “nơi ấy”, cái “duyên” chính là sự chạm ngõ hoàn toàn khác biệt với mục tiêu của riêng mình. Khi tốt nghiệp Học viện Hành chính Quốc gia, cầm tấm bằng Cử nhân Quản lý nhà nước trên tay, hàng trăm tân cử nhân cùng khóa nắm tay nhau ứng tuyển vào các cơ quan hành chính nhà nước. Có lẽ, đó là con đường chính thống xứng đáng với thời gian chúng tôi tiếp thu và học tập những kiến thức chuyên ngành đúng như cái nôi “thiết kế tương lai” mà Học viên đã đào tạo. Thế nhưng đâu đó vẫn có tiểu số như tôi tìm kiếm cho mình một môi trường làm việc khác hơn, không phải vì bản thân không yêu chuyên ngành mình đã chọn, cũng không phải có sự xa cách gì với tổ chức mà mình đáng lẽ phải thuộc về. Nhưng hơn hết, có lẽ những tiềm tàng về mơ ước trong tôi chợt sống lại để giúp mình có đủ tự tin rẽ qua một hướng mới!

Cử nhân Quản lý nhà nước

Nếu ai đó sinh ra và lớn lên ở một vùng quê thì chắc sẽ dễ dàng những ngỡ ngàng, lúng túng với bộ hồ sơ đăng ký thi đại học và sự khó khăn khi quyết định chọn một ngành, một trường đại học sau khi tốt nghiệp cấp 3. Điều này không phải vì mình không có ước mơ mà là vì ước mơ của không biết bắt đầu từ đâu và lựa chọn như thế nào cho đúng, thêm vào đó là những tác động từ phía gia đình và những vướng mắc không ai có thể chia sẻ thấu đáo. Tôi từng rất yêu Văn, thời gian tôi dành để học Văn nhiều hơn những môn khác, tôi yêu những tiết học Văn trên lớp và ước mơ mình có thể trở thành một Thầy giáo dạy Văn. Những buồn lằm, nguyện vọng đó không có ai ủng hộ, lý do lớn nhất là “làm giáo viên thì sao đủ sống”, vì đúng thật, thời gian đó Thầy Cô ở quê tôi còn khó khăn lắm, một ngày dạy vài tiết, một tháng hưởng lương sư phạm không thể hơn được một anh nông dân làm đồng. Vì thế, nghề giáo ở quê tôi là một trong những nghề cao quý nhưng lại gắn với chữ “nghèo”. Ấy thế rồi tôi cũng không hiểu sao, cùng là một nghề cũng hưởng lương nhà nước nhưng lại được cho là có thể làm giàu trong xã hội, đó là “quan chức địa phương”. Tôi chọn Học viện Hành chính Quốc gia để thực hiện mong muốn của ba mẹ và cũng để thỏa mãn cái nguyện vọng thứ hai của mình, đó chính là làm một công việc văn phòng, giấy giấy tờ tờ nhiều lắm, nếu ai đó không thích thì sẽ rất chán nhưng đối với tôi đó lại là một sự thích thú, càng thích bản thân lại càng tỉ mỉ và có tâm với những xấp giấy tờ chứa đựng vô số thông tin cần phải xử lý.

Công việc Văn phòng

Những đứa bạn cũ thời sinh viên, giờ đã là công chức nhà nước; sau ngày tốt nghiệp tôi không vội vàng tìm kiếm công việc ở cơ quan hành chính mà hình như bản thân không có ý định vào nơi đó. Có thể vì mình không thích người khác thể hiện kiểu quyền lực và bản thân mình lại càng không thích mình thể hiện điều đó với bất kỳ. Và cũng thật may mắn, tôi chưa từng biết “nơi ấy” là như thế nào, nhưng khi nhận được lời giới thiệu tôi đã làm ngay bộ hồ sơ ứng tuyển và bắt đầu công việc theo chuyên môn sau một khoảng thời gian ngắn trải nghiệm công việc trái ngành sau tốt nghiệp.

Tháng 9/2017, “nơi ấy” mang tên Trường Dự bị Đại học TP. Hồ Chí Minh.

Bổ ngỡ, kỳ vọng vào bản thân, không ngừng nỗ lực, ham học hỏi và chu toàn trong công việc, tôi đã không ngừng trưởng thành!

Môi trường làm việc là ưu tiên trước hết của tôi, dù có thể thấy rằng thu nhập nơi đây có thể chênh lệch hơn với những công việc khác. Nhưng đến đây, tôi thấy mình sống lại với ước mơ sư phạm thuở ban đầu. Hình ảnh Thầy Cô và các bạn học sinh làm tôi sống lại những chuỗi ngày học sinh mà mình đã từng, những năm tháng ấy chúng tôi chưa có thiết bị ghi hình hiện đại như bây giờ, nên những hình ảnh đẹp ấy chỉ có thể lưu giữ trong ký ức, nhưng dù trải qua bao thời gian nó vẫn còn in sâu theo dòng tâm trạng hồi ức về những mùa nhớ cứ mỗi dịp năm học mới bắt đầu, rồi những tháng hè kéo đến. Những ngày đầu, các bạn học sinh gọi tôi tiếng Thầy và mình dùng danh xưng Thầy, thật ra tôi thấy mình chưa xứng đáng với danh xưng ấy. Tôi chưa dạy các bạn điều gì và tôi cũng không biết dạy điều gì? Chỉ có thể cố gắng đối xử tử tế và phối hợp làm tốt các công việc của tôi có liên quan đến các bạn, thì có cũng giống như một bài học quý giá về trách nhiệm trong công việc. “Nơi ấy” — tôi được làm “Thầy”!

Gắn bó - Trưởng thành cùng HSSV

Làm việc tại Phòng Tổ chức – Hành chính – Chính trị, tôi được tiếp cận và thực nghiệm các kiến thức mà mình đã học cử nhân. Thật sự, sau bốn năm học cử nhân với tấm bằng Giỏi, tôi cũng không mấy tự tin thì bắt đầu công việc hành chính những thời gian đầu. Vì cơ bản, “học đi đôi với hành”, nhưng thực tế bốn năm ấy khối kiến thức thì nhiều; phân tích, lý luận vấn đề thì đa số nhưng bắt tay vào làm một công việc cụ thể thì chưa. Nhưng nơi ấy đã cho tôi rèn luyện! Dù văn bản không quá hành chính như các cơ quan nhà nước nhưng đủ để tôi phải nỗ lực nghiên cứu và cẩn thận áp dụng lý thuyết vào thực tiễn công tác. Tôi thích công việc ấy nên mỗi văn bản mình làm ra như một sản phẩm tinh thần thể hiện giá trị đích thực của bản thân, thế nên tôi không ngừng cẩn thận và tỉ mỉ để tham mưu một văn bản chuẩn nhất có thể, ghi nhận quá trình làm việc nghiêm túc của bản thân. **“Nơi ấy” – tôi được làm “chuyên viên hành chính”!**

Làm nghề -
tôi tâm huyết để thành công

Ai cũng trải qua “tuổi trẻ” — nên lúc nào còn nhiệt huyết, đam mê vì tranh thủ trải nghiệm. Với suy nghĩ đó, tôi đã sớm tham gia vào Đoàn Thanh niên của Trường. Những ngày giờ ngoài công việc chuyên môn, lại càng bận rộn hơn với các hoạt động đoàn, thời gian mỗi ngày làm việc dường như kéo dài hơn nhưng đổi lại niềm vui, sự gắn kết và đặc biệt được phát huy những tiềm năng của bản thân mình. Tinh thần dành cho tổ chức Đoàn qua chặng đường năm năm ấy vẫn không hề thay đổi và ngày càng nhiều hơn, khi tôi được trưởng thành từ tổ chức ấy. Nơi ấy cho tôi những người bạn mới, xây dựng những hoài bão của tuổi trẻ, khắc ghi thêm những ký ức đẹp với từng thế hệ, và... nơi ấy cũng cho tôi bản lĩnh hơn. Những khó khăn, những cô đơn từ đâu xuất hiện, thoáng qua như một phút suy nghĩ về những sự việc mà đâu ai có thể lường trước được; lúc ấy, đồng đội là cánh tay ấm áp nhất để cùng vượt qua. Những thành quả của Đoàn đạt được những năm qua, tôi thấy có sự đóng góp của bản thân mình, tôi hãnh diện vì điều đó và chỉ tự động viên mình tiếp tục phát huy hơn nữa, không phải vì mình mà vì sự tin tưởng, kỳ vọng của những người yêu thương. **“Nơi ấy” — tôi được làm “cán bộ đoàn”!**

Tuổi trẻ - tôi nhiệt huyết

“NƠI ẤY” – đa dạng lắm, mỗi một nơi ta bước đến đều là nơi để ta học hỏi và trưởng thành. Kỷ niệm là do mình lưu giữ, ký ức ngọt ngào là do mình tạo nên. Nơi để mình trưởng thành là do sự cố gắng. Trường Dự bị Đại học TP. Hồ Chí Minh có đầy đủ yếu tố để một người trẻ có thể trưởng thành! Sẽ nhớ mãi những kỷ niệm năm năm qua với hành trình dài còn non trẻ nhưng đã cống hiến hết mình! Mong ước chặng hành trình tiếp theo, Trường sẽ tiếp tục phát triển với những hướng đi vượt bậc và mang lại nhiều hơn nữa những giá trị “trồng người”, chăm dưỡng những thế hệ mới tiếp tục xây dựng và phát triển Trường vươn xa hơn!

“Nơi ấy” - 45 năm qua đã là **“Thanh xuân”** tươi đẹp của biết bao người!

Hãy
sống trọn,
để thời gian
không hề
lãng phí.!

